

der ikke noget vundet, men meget tabt derved. — Der har i det andet Ting været Tale om, at man i Anledning af dette Forslag kunde nedsætte en Kommission, som kunde tage Spørgsmaalet under Overvejelse. Den højtærede Justitsminister forekommer mig snarest at have fraraadet at nedsætte en Kommission, da Ministeriet sad inde med Oplysninger fra den for nogle Aar siden nedsatte Kommission foruden en hel Del andre Oplysninger angaaende det samme Emne. Jeg maa tilstaa, at jeg ogsaa er lidt bange for at faa en saadan Kommission, fordi det jævnlige viser sig, at det tager lang Tid, naar der skal arbejdes igennem Kommissioner, og der imidlertid ikke arbejdes paa andre Steder, idet man venter paa, at Kommissionen skal blive færdig med sit Arbejde. Og det forekommer mig, at naar man er opmærksom paa Manglerne ved den nuværende Ordning, maatte man kunne blive enig om at se at afhjælpe de Mangler, der vække størst Anstød og størst Forargelse. Det forekommer mig derfor, at Sagen passende kunde afsluttes med, at man opfordrede den højtærede Justitsminister, der som fremragende Jurist særlig paa Strafferettens Omraade netop kunde synes at være den rette Mand, til at søge at fremkomme med Forbedringer i denne Sag. Det har derfor glædet mig at se, at den højtærede Justitsminister ogsaa har overvejet det Spørgsmaal, om der ikke burde gøres en Forandring, hvilket vi ogsaa have hørt den højtærede Minister udtale her i Dag. I Folketinget udtalte den højtærede Justitsminister forleden Dag følgende Ord, som jeg med den højtærede Formands Tilslidelse vil oplæse: „Det har derfor allerede længe staaet for mig som noget, der virkelig fortjente Overvejelse, om ikke det nugældende System i ensidig Forfølgning af det sanitære Øjemed er kommet til paa forskellige Punkter at tilsidesætte dels de Hensyn, der skyldes Moralen, dels de humane Hensyn over for Kvinden og dels Hensynet til ikke fra det offentlige Side at vække Forargelse“. Det forekommer mig, at det efter Omstændighederne vilde være noget, som alle burde kunne gaa med til, hvis vi fra den højtærede Justitsministers Side kunde faa et Lovforslag,

som gik i Retning af at afhjælpe de Mangler, der saaledes ogsaa efter hans Mening findes ved den nuværende Ordning. Jeg skal i øvrigt paa et senere Standpunkt tillade mig at foreslaa Sagen henvist til et Udvalg, og jeg mener, at Udvalget vistnok passende kunde for i Aar afslutte Arbejdet med indstændigt at opfordre Justitsministeren til at fremkomme med et saadant Forslag.

Olesen: Efter hvad vi have hørt fra Ministerbordet, er der ikke stort Haab om nu at faa noget ud af denne Sag. Det er jo sørgelige Forhold at se paa. Nu have vi gennem flere Aar arbejdet for dog at faa noget godt frem angaaende det foreliggende. Vel siger Ministeren, at dette Lovforslag er aldeles ubrugeligt, men jeg havde alligevel ventet, at den ærede Minister havde sagt, hvad der saa skal ske, thi det kan ikke undgaas, at noget maa der gøres, og Ministeren kan ikke overhøre og overse, at det gaar som med een Røst over det hele Land: lad os blive fri for dette ulykkelige lovordnede Utugtsvæsen, lad os blive fri for det lige saa vel her som i andre Lande, lad os blive fri for det, at Nordens største Jurist, Getz, oppå i Norge kan staa og sige, at Danmark er Prostitutionens klassiske Land, at man kan pege Fingre ad os og sige, at her har man noget saadant, som ikke haves andetsteds. Den sidste ærede Taler pegede paa, at vi muligvis kunde vente enten en Kommissions Nedsættelse eller ogsaa, at Ministeren vilde fremkomme med et Lovforslag. Jeg ved det ikke, men eftersom Tiden er gaet, er der ikke stor Udsigt til, at nogen af Delene kan naa frem, og jeg kan ikke se, hvorfor vi ikke kunne arbejde paa det Grundlag, her ligger for. Det kan gerne være, at et eller andet i Lovforslaget maa og skal rettes, men det, som Forslagsstillerne have haft Øje for, det er maaske ikke mindst den moralske Side af Sagen. Og der er et, som enhver, der kommer til at arbejde i disse Sager, maa rette sit Øje paa, den Ulykke, at vi her have faaet et saakaldet Sædelighedspoliti, og det er noget af det, som jeg mener, at vi allerførst maa have Øjet rettet paa at afskaffe, thi det er efter mit Begreb noget af det, som har ført de største Ulykker